

Yasmina Reza

BÓG MORDU

6 piętro

wyższy poziom Teatru

Teatr 6. piętro
w Warszawie

Yasmina Reza

BÓG MORDU

(Le Dieu du carnage)

Przekład
BARBARA GRZEGORZEWSKA

Premiera 10 listopada 2012 roku
Sezon 2012 / 2013

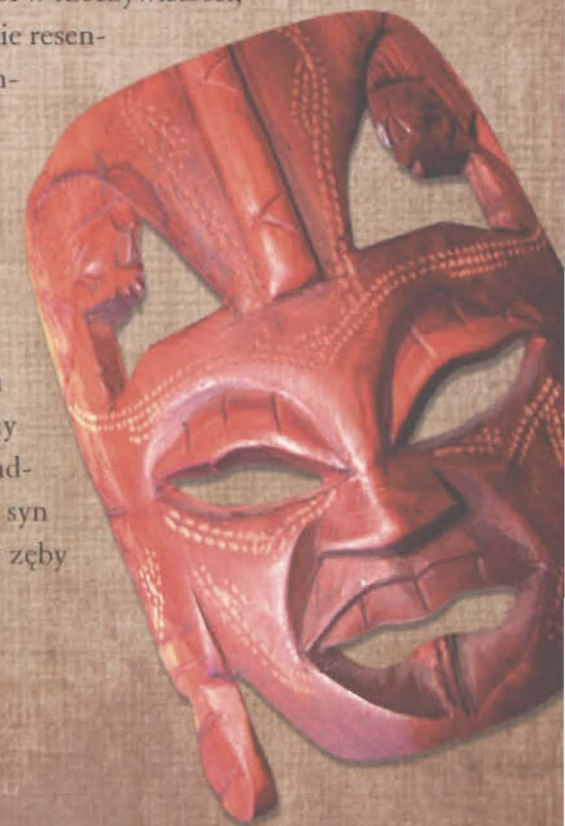

Sergiusz Sterna-Wachowiak

Bestia w różowych okularach

Tu, pozornie blisko – *middle class*, ludzie na poziomie, średnio zamożni, niezłe urzędnicy. Wygodne nowoczesne mieszkanie, współczesny salon w Paryżu, stół i dwa wazony pełne świeżych holenderskich tulipanów, *espresso* w każdej chwili, zapach dobrych perfum Kourosa, do kawy jabłkowo-gruszkowe *clafoutis* z dodatkiem pokruszonego piernika, potem rum Coeur de Chauffé, piętnastoletni, prosto z Sainte-Rose, cygaro i wiara w pacyfistyczną moc kultury. Tylko dlaczego na małym stoliku książki i albumy z niepokojącym malarstwem Bacona, Kokoschki, Tsugouharu Foujity i artefaktami kultury syberyjskich Dolganów? Tam, pozornie daleko i może dawno – tragedia w Darfurze, konflikt między Etiopią a Erytreą, Kongo, kult boga mordy. „Tam dzieci uczą się zabijać w wieku ośmiu lat. W swoim dziecięcym życiu mogą zabić setki ludzi, maczetą, twelwem, kałasznikowem, grenade launcherem”. Tu, w pierwszym świecie, Véronique Houllié jest pisarką i księgarcią, jej mąż Michel hurtownikiem artykułów gospodarstwa domowego, klamek, zamków i miedzi lutowniczej, a goszczące u nich rówieśnicze małżeństwo Annette i Alain Reille to doradczynie w sprawach spadkowych i adwokat. Tam, w drugim świecie, ten potencjalnie zwyczajny ludzki kwartet rozsiada się inaczej.

Życie to na co dzień gra pozorów. Konwenans, forma, towarzyskość, poprawność, *savoir vivre*, kamuflaż, udawanie na pokaz. Życie, jakim jest w rzeczywistości, piszą skrywane emocje, wieczne żale, łatwe pretensje, głupie resentymenty. Agresja, gniew, złość wymieszane z egzaltacją, infantylizmem, histerią, zdziecinnieniem, ambicją, hedonizmem, żądzą, cynizmem. Wystarczy pretekst, a bóg mordy przebudzi się z drzemki jakby zdjął różowe okulary. Dwa małżeństwa postanowiły spotkać się, aby spisać wspólne oświadczenie w sprawie, która mimo wszystko mogłaby rozstrzygnąć się w tym pierwszym świecie. Przyjemnym, dostatnim, pięknym, beztroskim, tolerancyjnym jakby właśnie był oglądany przez różowe okulary. Poprawny politycznie – dawniej „człowiek polityczny” znaczyło układny, ułożony – otwarty i światły. Frédéric, jedenastoletni syn państwa Reille, uderzył kijem w twarz wybijając mu dwa zęby

swojego kolegę Daniela Houllie, gdy ten nazwał go kapusiem. Tu, pozornie blisko, rodzice ofiary i rodzice winnego chcą się porozumieć, zadośćuczynić sobie nawzajem i zapobiec podobnym występkom. Są dorośli, czyli prawdopodobnie dojrzały, obędą się bez policji, wychowawcy i firmy ubezpieczeniowej. Lecz tam, gdzie mieszka bóg mordu, w każdym z nich – banalne, choć traumatyczne zdarzenie wyzwala demony. Na początek: który z chłopców rzeczywiście zawinił, a który naprawdę jest ofiarą? Ten, który uderzył czy ten, który rzucił obelgę? Od owego impulsu albo pretekstu rzeczywistość sztuki Yasminy Rezy *Bóg mordu* odbędzie zapierającą dech w piersiach bohaterów podróż od tego pierwszego do tamtego drugiego świata, który okaże się być równie blisko. Tuż pod cienkim naskórkiem „poprawnej” rzeczywistości. W obu małżeńskich parach wina także miesza się i myli z ofiarą i czwórka dorosłych tyle nienawidzi, ile czuje się poniżona po dwoje i w końcu każdy z każdym. We wszystkich możliwych konfiguracjach, co z tego, że głównie słownych. Ich „poprawna” rzeczywistość tonie w złośliwościach, animozjach, pomówieniach, dąsach i pretensjach małych, złośliwych ludzi po przejściach. Okazują się oni bardziej dziecinni i niedojrzały, niż własne dzieci. Mamy się też dowiedzieć, gdybyśmy nie wiedzieli, że „tu” i „tam” jest tylko jedna, chociaż podwójna rzeczywistość. Jak na obrazach Francisca Bacona równowaga i chaos występują łącznie, a okrucieństwo i przepych stanowią jedno.

To jest sztuka, w której powoli, słowo po słowie, niedostrzegalnie narasta napięcie, a z nim dziwna symetria, korespondencja i w końcu zwanie, trismus, szepienie się przeciwstawnych światów. Prowadzi to do destrukcji rzeczywistości i deformacji jej mieszkańców, scenicznych postaci. Coś podskórnie się w nich i ich świecie uobecnia. Przemawia przez ich usta dziwnymi twierdzeniami, pompuje sytuację zaczepnymi, butnymi wyznaniaми. „Co z tego, że człowiek zachowuje się przyzwoicie, skoro to i tak niczemu nie służy”. „Prawość to głupota, osłabia nas tylko i rozbija”.

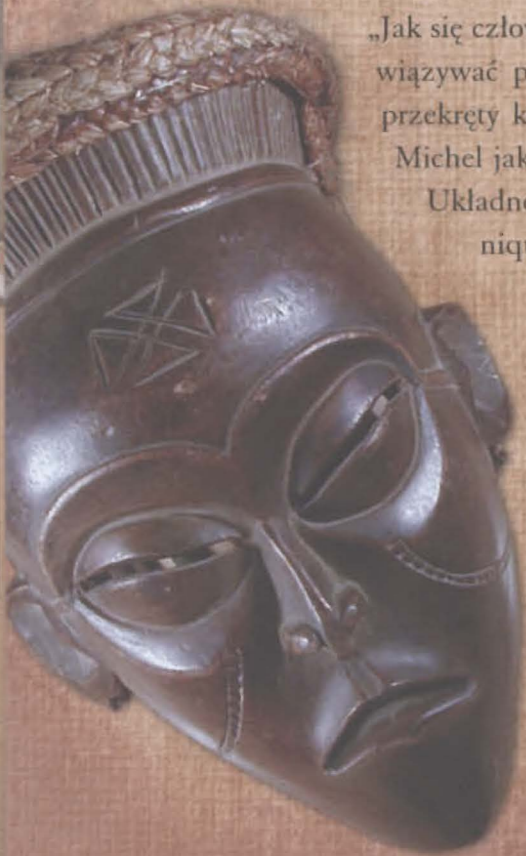
„Jak się człowiek wychował w kulcie Johna Wayne’a, to nie ma ochoty rozwiązywać problemów za pomocą konwersacji”. Cyniczny Alain tuszuje przekrety koncertu farmaceutycznego, co zagraża życiu klientów aptek. Michel jak mały morderca wyrzuca z domu ukochanego chomika córki.

Układność Annette jest tylko przykrywką jej neuroz, a ideowa Véronique to może zaangażowana propagandystka albo karierowiczka.

Nie ma wyboru między dobrem a złem, a tylko między złem a złem w obu przypadkach właściwie banalnym. Kto gorszy: szczerzy choleryk czy perfekcjonistka impregnowana na błędy? Manipulujący biegiem spraw cynik czy zgodliwa neurasteniczka? Jak fala tsunami wzbiera i rośnie awantura. Nadchodzi najgorszy dzień w życiu tej czwórki. W każdym drzemie bóg mordu i czasami się budzi. I tylko kiedy drzemie – ma na swym potwornym nosie różowe okulary.

Świetnie skrojona, wyrafinowana w swej chirurgicznej precyzji sztuka opowiada o dwóch sfrustrowanych małżeństwach, ukazując ich ciemne strony. Reza przeprowadza chłodne, lecz nie kosztem komedii, teatru i śmiechu studium tego, co w nas jest „bogiem mordu” – egoistyczną żądzą dominacji nad drugim człowiekiem wbrew wszystkim i wszystkiemu, instynktem walki o własne wybudujące „ja”. Walki, podczas której spadają maski przyzwoitości, wychowania i tolerancji, a bohaterowie stają się przerażająco śmieszni i straszni. Idealnie, ze słuchem absolutnym poprowadzona tragifarsa przenika się z dramatem rodzajowym, komedia charakterów łączy się z psychodramą, komediadramat prawie bulwarowy skręca ku teatrowi absurdu. To nie jest tylko balans między skrajnymi emocjami, teatr nieoczekiwanych zwrotów akcji czy antymoralitet o ukrytych źródłach przemocy. *Bóg mordu* to przede wszystkim kunsztowna wiwisekcja naszego życia wewnętrznego, które jest zamknięte na życie wewnętrzne innych. Nie potrafimy – potrafimy niezwykle rzadko – poświęcić swój egoizm w ofierze bliźniemu, choćby i najbliższemu, by z nim współodczuwać. Nie tylko w małżeństwie, rodzinie, lecz w każdej wspólnocie decydujące mogą okazać się małe, skrywane zamiary, opinie czy ambicje, urazy i rany. „To, że pod warstewką kultury i oglady drzemią w nas dzikusy i barbarzyńcy, których nietrudno obudzić, nie jest, rzecz jasna, żadnym odkryciem – pisze Edyta Kubikowska („Teatr” 2011, nr 3). – I w sztuce Yasminy Rezy nie o to idzie, żeby ponownie tę prawdę odkrywać – co najwyżej przypomnieć ją w szczególnym kontekście dzisiejszej gorliwie uprawianej politycznej poprawności. Przypomnieć, jak płytko sięgają jej korzenie i jak śmiesznie z takimi krótkimi korzonkami wyglądamy. *Bóg mordu* daje jednak możliwość podejrzenia, gdzie dokładnie znajdują się słabe miejsca, gdzie się mieszczą punkty zapalne, jak rozwija się mechanizm nieporozumienia, jak czyjś gest czy słowo zalazi za skórę i przypieka tak, że z miejsca tracimy zimną krew. Szczególnie zajmujące wydają się więc sceny rodzajowe, najdelikatniej zarysowane i zbudowane na psychologicznych niuansach. Obszary drobnych potyczek i harców, podjazdów, wykrętów i niespodziewanych wolt, gdzie wiele się dzieje na wierzchu, ale jeszcze więcej pod spodem”. Bliski, drugi, bliźni okazuje się tedy innym, różnym. Niezrozumiałym i nie do przyjęcia. I w końcu obcym, wrogiem.

Tylko z za różowych okularów świat wygląda na „erupcję uniwersalnej harmonii”, jak nazywa to Alain. Lecz nazywa na to, by przypomnieć, że to uluda, różowy miraż, „zwrot zupełnie idiotyczny”. Do tego świata jak z za różowych okularów należą dobre intencje, chwile miłego zapomnienia, drobne przyjemności, a z nimi miłość, wiara, nadzieja i inne protezy ludzkiej ułomności. To bestia w nas nosi czasami, na co dzień różowe okulary, przez które patrzy i za którymi się kamufluje.

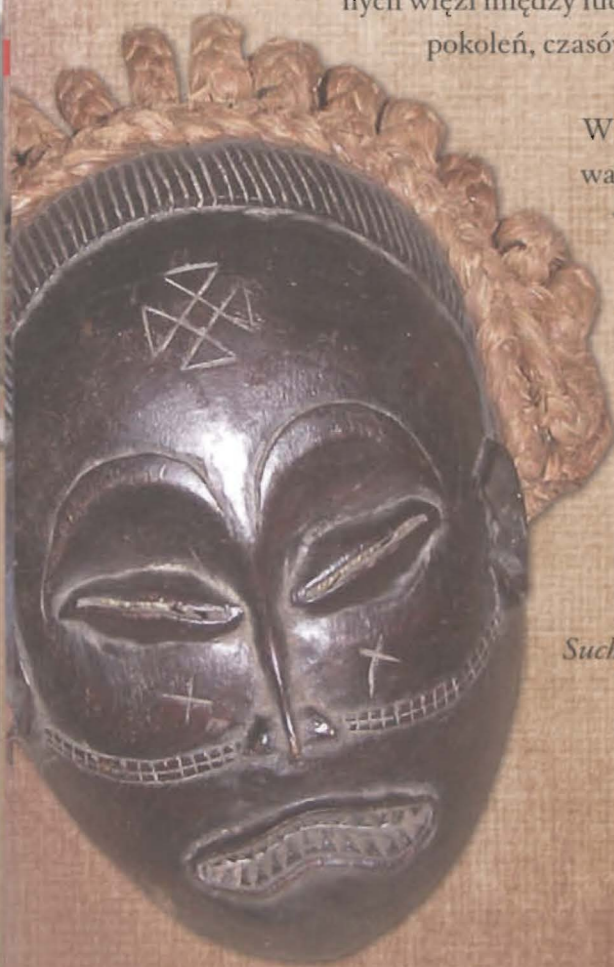
Życie nie jest różowe i niczego w tym względzie nie zmieni nadzieja i wiara, o potrzebie których mówi Véronique nie wyobrażając sobie kabotyńsko, jak wyglądałoby życie bez „moralnej koncepcji świata”. Życie nie jest nawet bylejaki, jak obawia się Michel, który nie chce niczego zmienić, którego nic nie porywa. Życie to nieustanna międzyludzka destrukcja, pozamoralna, rozgrywająca się poza dobrem i złem pod cienką warstwą konwensu i formy. Jesteśmy prędzej bestiami o dzikich sercach, istnieniami kierowanymi ambicjami i emocjami, nie wartościami. Małżeństwo, rodzina: „najstraszliwsza próba, na jaką Bóg może nas wystawić”. Taką straszną próbą jest bliźni, gdy tylko wchodzi z nami w jakieś związki – intymne, społeczne, interesowne, zawodowe, polityczne. „Ja wierzę w boga mordy. To jedyny, który rządzi – niepodzielnie, od zarania dziejów” – mówi Alain do Véronique, działającej „na rzecz pokoju i stabilizacji w świecie”.

Nic dziwnego, że Annette wymiotuje żółcią, której odór miesza się z zapachem perfum Kourosa, że Véronique robi się niedobrze, a Michelowi i Alainowi jest nieswojo. To wyraz i naszych neuroz, stresów, lęków, i najlepszy komentarz do tego, czym jesteśmy i jaki urządziliśmy sobie i bliźnim świat. Czy nie są śmieszni, gdy myją obrzygane książki i albumy wodą, przykładają do zdeformowanych kart z reprodukcjami destrukcyjnych obrazów Bacona i Kokoschki ostatni teraz na scenie żywy symbol czystości i suszą je suszarką do włosów? Albo gdy używają suszarki do ratowania wrzuconego do wazonu telefonu komórkowego? Telefonu, książek, dzieł sztuki, tych absurdalnych protez komunikacji międzyludzkiej, gadżetów pozornych czy zerwanych więzi między ludźmi, wewnątrz naszych wspólnot, wśród przemijających pokoleń, czasów, kultur, cywilizacji?

W finale tej sztuki tak trafnej i ważnej, tak komicznej i napawającej zgrozą, że czyniącej Yasminę Rezę naszym nowym współczesnym Molière'em – Michel podnosi z podłogi etui, w nim okulary Annette, które się nie stłukły, Alain zbiera lodygi i płatki wyrzuconych z wazonu tulipanów, dzwoni telefon, przez który Véronique okłamuje córkę, że wyrzucony przez jej ojca chomik jeszcze się odnajdzie. Bestia znów zakłada swoje różowe okulary. Zacicha kwartet głosów, wszyscy milkną. „Nigdy nic nie wiadomo” między ludźmi – tyle im wiadomo na pewno.

Suchy Las, 30 października 2012

Sergiusz Sterna-Wachowiak

Aktorzy

Anna Dereszowska

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna, wokalistka. Absolwentka Prywatnego Studium Muzycznego w Mikołowie pod patronatem ISME (1999), ukończyła Wydział Aktorski Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie (2003). Pod koniec studiów znalazła się w zespole Teatru Dramatycznego w Warszawie (role w *Rewizorze* Nikolaja Gogoła w reżyserii Andrzeja Domalika, *Obsługiwałem angielskiego króla* Bohumila Hrabala w reżyserii Piotra Cieślaka, w *Pamiętniku* według Witolda Gombrowicza w reżyserii Zespołu, w *Samobójcy* Nikolaja Erdmana w reżyserii Marka Fiedora, w *Oblomowie-off* Michaila Ugarowa w reżyserii Domalika i *Kobiecie z morza* Susan Sontag w reżyserii Roberta Wilsona). Gra także na deskach warszawskich teatrów Scena Prezentacje, Ateneum, Finestra, w Teatrze Capitol (w *Bożyszczu kobiet* Neila Simona w reżyserii Cezarego Morawskiego) i w Teatrze Polskim (między innymi w *Cydzie* Pierre'a Corneille'a w reżyserii Ivana Alexandre), współpracowała z warszawskimi teatrami Studio Buffo i Syrena. Sympatię widzów „małego ekranu” zdobyła rolą policjantki w serialu *Złotopolscy* oraz jedną z głównych ról w serialu *Tango z aniołem* w reżyserii Tomasza Koneckiego i Jarosława Marszewskiego. Konecki zaprosił ją też do udziału w *Testosteronie* (2007), a następnie obsadził w głównej roli w *Lejdis* (2008). Zagrała ponadto w filmach fabularnych *Świadek koronny* Jarosława Sypniewskiego i Jacka Filipiaka (2007), *Nigdy nie mów nigdy* Wojciecha Pacyny (2009), *Randka w ciemno* Wojciecha Wójcika (2010) i w wielu innych oraz w serialach telewizyjnych *M jak miłość*, *Klub szalonych dziewczyn*, *Naznaczony*, *Tajemnica twierdzy szyfrów*, *Na dobre i na złe*, *Glina* czy ostatnio w serialu *Siła wyższa*. Jako wokalistka od wielu lat śpiewa w zespole „Machina Del Tango”, występowała w teledyskach grupy „De Mono”, a jej pierwszą płytą solową jest *Już nie zapomnisz mnie* z kompozycjami Henryka Warsa w nowych aranżacjach (2011). W ostatnich latach otrzymała I Nagrodę „Złoty Samowar” Festiwalu Piosenki Rosyjskiej w Zielonej Górze (2010), wystąpiła jako gwiazda w Toruniu na Festiwalu Piosenki i Ballady Filmowej oraz na gali „Złotych Kaczek”, gdzie brawurowo wykonała piosenkę *All that jazz* z musicalu *Chicago*. Zdobyła też nagrody za wykonania piosenek francuskich i za interpretacje utworów Agnieszki Osieckiej. Realizuje wiele dubbingów, nagrywa audiobooki z utworami między innymi Suzanne Collins, Stephanie Meyer, Paulo Coelho i Elisabeth Gilbert.

Jolanta Fraczyńska

Aktorka teatralna, filmowa i telewizyjna. Ukończyła Wydział Aktorski filii krakowskiej Państwowej Wyższej Szkoły Teatralnej im. Ludwika Solskiego we Wrocławiu (1991). Po ukończeniu szkoły wcześniej zagrała główne role w filmach *Białe małżeństwo* Magdaleny Łazarkiewicz (1992) i *Pora na czarownice* Piotra Łazarkiewicza (1993). Do 1997 roku pracowała w zespole Teatru Polskiego we Wrocławiu, gdzie wiele kreacji stworzyła pod okiem Jerzego Jarockiego. Od roku 1998 aktorka Teatru Dramatycznego w Warszawie. Współpracowała z największymi reżyserami teatralnymi, poza Jarockim – z Krystianem Lupą, Grzegorzem Jarzyną, Krzysztofem Warlikowskim, Agnieszka Glińską i Eugeniuszem Korinem. Niemal od początku kariery związana

jest również z Teatrem Telewizji, gdzie zagrała w dwudziestu pięciu spektaklach. W roku 2007 wystąpiła w Teatrze Narodowym w Warszawie w *Miłości na Krymie* Sławomira Mrożka w reżyserii Jarockiego, otrzymując za rolę Lily nominację do Nagrody „Warszawski Feliks”. Jest znana z seriali telewizyjnych *Boża podszewka*, *Żegnaj Rockefeller*, *Dom*, *Ekstradycja III*, *Na dobre i na złe*, *Sto minut wakacji*, *Licencja na wychowanie* oraz filmów fabularnych *Kiler-ów 2-óch* Juliusza Machulskiego (1999), *Cisza* Michała Rosy (2001), *Ławeczka* Macieja Żaka (2004) czy *Skazany na bluesa* Jana Kidawy-Błońskiego (2005). Laureatka Nagrody Jury i „Gońca Teatralnego” na IX Ogólnopolskim Przeglądzie Szkół Teatralnych w Łodzi (1991), Nagrody Aktorskiej XXXV Kaliskich Spotkań Teatralnych za rolę Saszy w *Platonowie* Antona Czechowa w reżyserii Jarockiego (1995), Nagrody Aktorskiej XXXVI Kaliskich Spotkań Teatralnych za rolę Saszy w przedstawieniu *Platonow – akt pominięty* (1996), Nagrody Publiczności dla Najlepszej Aktorki Festiwalu „Lato Filmów” w Kazimierzu Dolnym (2004), nominowana do Nagrody „Orla” za Najlepszą Główną Rolę Kobiecą za kreację w filmie *Skazany na bluesa*, nagrodzona za tę rolę „Złotą Kaczką” dla Najlepszej Aktorki (2006).

Cezary Pazura

Aktor filmowy, kabaretowy, telewizyjny i teatralny, reżyser i producent filmowy. Absolwent Wydziału Aktorskiego Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi (1986). Początkowo związał się z zespołem Teatru Ochoty w Warszawie (1983-1992), grał w spektaklach Teatru Studyjnego '83 im. Juliana Tuwima w Łodzi (1985-1986 i 1988-1989), następnie występował na deskach warszawskich teatrów „Scena Prezentacje” (1992), Powszechnego im. Zygmunta Hübnera (1992-1993) i Na Woli im. Tadeusza Łomnickiego (2006) oraz w Teatrze Telewizji w repertuarze klasycznym i współczesnym, pracując z reżyserami Haliną i Janem Machulskimi, Adamem Hanuszkiewiczem, Eugeniuszem Korinem, Waldemarem Śmigasiewiczem czy Andriejem Konczałowskim. W filmie debiutował w 1986 roku w *Czarnych Stopach* Waldemara Podgórnego, w roku

2007 zadebiutował także jako reżyser, realizując jeden z odcinków serialu *Faceci do więzienia*.

Jego licząca ponad sześćdziesiąt tytułów filmografia fabularna i serialowa uczyniła go jednym z najpopularniejszych polskich aktorów. Zagrał między innymi w filmach Władysława Pasikowskiego *Kroll* (1991), *Psy* (1992), *Psy 2* (1994), w *Pożegnaniu z Marią* Filipa Żylbera (1993), w *Nic śmieszniejszego* (1995) i *Ajlawiu* (1999) Marka Koterskiego, *Szczęśliwego Nowego Jorku* Janusza Zaorskiego (1997), w *Kilerze* (1997) i *Kiler-ach 2-óch* (1999) Juliusza Machulskiego, w *Chłopaki nie płaczą* (2000), *Złotym środkiem* (2009) i *Sztosie 2* (2011) Olafa Lubaszewskiego, w *Karierze Nikosia Dyzmy* Jacka Bromskiego (2002), *Nienasyceniu* Wiktora Grodeckiego (2003), *Ja wam pokażę* Denisa Delića (2006) czy *Skrzydlatych świniach* Anny Kazejak (2010). Ma na swoim koncie liczne role komediowe w serialach telewizyjnych i programach kabaretowych, nagrania płytowe piosenek oraz realizacje dubbingowe. Laureat między innymi Nagrody „Złota Kaczka” dla Najlepszego Aktora (1993, 1997, 2003), Nagrody Aktorskiej Festiwalu Polskich Filmów Fabularnych w Gdyni (1991, 1995), „TeleKamery” (1999), „Kryształowego Granatu” dla Najlepszego Aktora Komediowego na IV Festiwalu Komедии Polskich w Lubomierzu (2000) i Honorowej „Ryby” za wspieranie polskiego kina niezależnego na 8 Multimedia Happy End Festiwalu Filmów Optimistycznych w Rzeszowie (2010).

Michał Żebrowski

Aktor filmowy i teatralny, producent, dyrektor naczelny Teatru 6. piętro w Warszawie. Absolwent Wydziału Aktorskiego Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie (1995). Jeszcze podczas studiów zagrał główne role w przedstawieniach Teatru Telewizji, opartych na najważniejszych dziełach polskiej literatury romantycznej. Jego gra zdobyła uznanie krytyków, którzy określili go mianem jednego z najzdolniejszych aktorów młodego pokolenia. Podczas prestiżowego XIII Ogólnopolskiego Przeglądu Szkół Teatralnych w Łodzi (1995) zdobył trzy najważniejsze nagrody, co nie zdarzyło się nigdy wcześniej. Jego dyplomowe przedstawienie *Miłość i gniew* Johna Osborna pozwoliło krytyce stwierdzić, że był to od lat najbardziej udany debiut. Jest laureatem niemal wszystkich nagród przyznawanych ludz

dziom *show-businessu*, między innymi „Wiktora”, dwukrotnie „Złotej Kaczki”, „Fryderyka”. Zagrał w kilkudziesięciu filmach w Polsce i za granicą oraz w spektaklach Teatru Telewizji. Występował na deskach większości warszawskich teatrów i na wielu scenach w całej Polsce. Od 1995 roku jest producentem wydawnictw fonograficznych, z których większość osiągnęła status platynowych płyt. Od 2006 roku jest współproducentem przedstawień teatralnych, które do dziś są scenicznymi przebojami.

Twórcy

Małgorzata Bogajewska

Reżyser teatralna. Absolwentka Wydziału Reżyserii Akademii Teatralnej im. Aleksandra Zelwerowicza w Warszawie (2001). Brała udział w warsztatach teatrów alternatywnych w Polsce i Europie, prowadziła warsztaty aktorskie, w warszawskim Laboratorium Dramatu, poznańskim Teatrze Polskim i jeleniogórskim Teatrze im. Cypriana Kamila Norwida przeprowadziła wiele prób czytanych. Jako asystent reżysera współpracowała z Izabellą Cywińską, Piotrem Cieplakiem i Krystianem Lupą. W latach 2004-2006 była dyrektorem artystycznym Teatru im. Norwida w Jeleniej Górze. Wyreżyserowała blisko trzydzieści spektakli teatralnych z repertuaru klasycznego i współczesnego – także we własnych adaptacjach – na deskach Lubuskiego Teatru im. Leona Kruczkowskiego w Zielonej Górze (*Powrót* Jerzego Łukosza, 2001; *Opowieść o zwyczajnym szaleństwie* Petra Zelenki, 2003; *Koronacja* Marka Modzelewskiego, 2004), Teatru Powszechnego im. Jana Kochanowskiego w Radomiu (*Prawdziwa historia głupiego Jasia* Radosława Figury, 2002), Teatru im. Norwida w Jeleniej Górze (*Testosteron* Andrzeja Saramonowicza, 2003; *Czerwone Nosi* Petera Barnesy, 2005; Nagroda Publiczności Jeleniogórskich Spotkań Teatralnych; *Espresso* Lucii Frangione, 2006), Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera w Warszawie (*Tlen* Iwana Wyrpajewa, 2003; *Dotyk* Marka Modzelewskiego, 2005; Nagroda za Reżyserię XII Ogólnopolskiego Konkursu na Wystawienie Polskiej Sztuki Współczesnej; *Językami mówić będą* Andrew Bovella, 2008; *Espresso* Frangione, 2011), Teatru im. Jana Kochanowskiego w Opolu (*Sinobrody nadzieja kobiet* Dei Loher, 2004), Teatru Polskiego

im. Hieronima Konieczki w Bydgoszczy (*Testament psa* Ariano Suassuny, 2005), Teatru Powszechnego w Łodzi (*Miasteczko, w którym czas się zatrzymał* Bohumila Hrabala, 2006), Teatru im. Stefana Jaracza w Łodzi (*Osaczeni* Władimira Zujewa, 2007; Nagroda Publiczności XXXVII Jeleniogórskich Spotkań Teatralnych, Nagroda Radia PIK VI Festiwalu Prapremier w Bydgoszczy, Grand Prix, Nagroda Publiczności, Nagroda za Reżyserię VIII Ogólnopolskiego Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrze, „Złoty Notes” – nagroda dziennikarzy – Bielsko-Biała; *Zszywanie* Anthony’ego Neilsona, 2008; *Bramy raju* Jerzego Andrzejewskiego, 2009; *Kotka na rozpalonym, blaszanym dachu* Tennessee Williamsa, 2010; *Jajo węża* Ingmara Bergmana, 2012), Teatru Narodowego w Warszawie (*Daily Soup* Amanity Muskarii, 2007), Teatru im. Wilama Horzycy w Toruniu (*Hamlet* Williama Shakespeare’a, 2008), Teatru Studyjnego Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi (*Plastelina* Wasilija Sigariewa, 2010; Nagroda Zespołowa Prezydenta Miasta Łodzi dla Najlepszego Spektaklu Festiwalu Szkół Teatralnych; *Roberto Zucco* Bernarda-Marie Koltèsa, 2012) i Teatru Bagatela im. Tadeusza Boya-Żeleńskiego w Krakowie (*Barbelo* Biljany Sbrljanović, 2011; *Oblężenie* Jewgienija Griszkowca, 2011), poza tym wyreżyserowała *Jednocześnie* Griszkowca (2004) jako przedstawienie impresaryjne, obsypane nagrodami za najlepszy monodram.

Maciej Chojnacki

Scenograf. Studiował na Wydziałach Grafiki i Malarstwa Akademii Sztuk Pięknych w Gdańsku, był stypendystą Wydziału Scenografii The Bezalel Academy of Arts and Design w Jerozolimie i Sant Gallen Hochschule w Szwajcarii. Debiutował scenografią do *Ulicy Gagarina* Gregory’ego Burke’a w reżyserii Feliksa Falka w Teatrze Wybrzeże w Gdańsku (2003). Współpracuje z teatrami w całym kraju, jest autorem scenografii do ponad czterdziestu spektakli na scenach Teatru Wybrzeże (*Zwyczajne szaleństwa* Petra Zelenki w reżyserii Krzysztofa Rekowski, 2003; *Przed odejściem w stan...* Thomasa Bernharda w reżyserii Grzegorza Wiśniewskiego, 2004; *Sześć show presents Yorick* według Williama Shakespeare’a w reżyserii Moniki Strzępki, 2005; *Szef wszystkich szefów* Larsa von Triera, 2009 i *Kasia z Heilbronn* Heinricha von Kleista, 2011, w reżyserii Rekowski; *Nie-Boska Komedia* Zygmunta Krasieńskiego w reżyserii Adama Nalepy, 2011), warszawskiego Teatru Powszechnego im. Zygmunta Hübnera (*Gruba świnia* Neila LaBute’a w reżyserii Rekowski, 2007; *Salamandra* Niklasy Rådströma w reżyserii Adama Guzińskiego, 2010), Teatru im. Jana Kochanowskiego w Opolu (*Nieśmiały na dworze* Tirso de Moliny, 2007 i *Sędziowie* Stanisława Wyspiańskiego, 2007, w reżyserii Rekowski; *Wiśniowy sad* Antona Czechowa, 2008 i *Czego nie widać* Michaela Frayna, 2008, w reżyserii Tomasza Koniny) i Teatru im. Cypriana Kamila Norwida w Jeleniej Górze (*Honor Samuraja* Adama Rappa w reżyserii Strzępki, 2005; *Romeo i Julia* Shakespeare’a w reżyserii Rekowski, 2006). Stworzył scenografię do wielu przedstawień wyreżyserowanych przez Małgorzatę Bogajewską w Teatrze Narodowym w Warszawie (*Daily Soup* Amanity Muskarii, 2007), łódzkim Teatrze im. Jaracza (*Osaczeni* Władimira Zujewa, 2007; *Zszywanie* Anthony’ego Neilsona, 2008; *Bramy raju* Jerzego Andrzejewskiego, 2009), warszawskim Powszechnym (*Językami mówić będą* Andrew Bovella, 2008; *Espresso* Lucii Frangione, 2011), Teatrze im. Wilama Horzycy w Toruniu (*Hamlet* Shakespeare’a, 2008), w Teatrze Studyjnym Państwowej Wyższej Szkoły Filmowej, Telewizyjnej i Teatralnej im. Leona Schillera w Łodzi (*Plastelina* Wasilija Sigariewa, 2010; *Roberto Zucco* Bernarda Marie-Koltèsa, 2012) i w Teatrze Bagatela im. Tadeusza Boya-Żeleńskiego w Krakowie (*Barbelo* Biljany Sbrljanović, 2011). Za scenografię do *Sędziów* i *Nieśmiałego na dworze* otrzymał Nagrodę Artystyczną „Złota Mask” Opolszczyzny i Śląska (2008), a za scenografię do *Osaczonych* – wyróżnienie VIII Ogólnopolskiego Festiwalu Dramaturgii Współczesnej „Rzeczywistość przedstawiona” w Zabrze (2008).

Teatr 6.piętro

Pałac Kultury i Nauki
Plac Defilad 1 (wejście od ul. Marszałkowskiej)
00-901 Warszawa

Dyrektor Naczelny
Michał Żebrowski

Dyrektor Artystyczny
Eugeniusz Korin

Koordynator Pracy Artystycznej i Administracyjnej
Sylvia Pyffel

Kierownik Produkcji
Małgorzata Matusiak

Kierownik Techniczny
Inspicjent
Marcin Gajewski

Realizacja Oświetlenia
Tomasz Błachnio
Grzegorz Nawrocki

Realizacja Dźwięku
Weronika Raźna
Klementyna Walczyna

Charakteryzacja
Sabina Bębenek
Andrzej Bierut
Daria Sicjak

Multimedia
Hubert Solczyński

Montażysty
Piotr Gajewski
Krzysztof Goś
Marek Goś
Andrzej Różański

Garderobiane
Barbara Godlewska
Teresa Lewandowska
Teresa Stempkowska

Księgowość
Radosława Bibik

Kierownik Działu Marketingu, Dystrybucji i Reklamy
Anna Czechowska

Impresariat
Katarzyna Szubińska
Booking Place Sp. z o.o.

Biuro Obsługi Widzów
Anna Strząska
Katarzyna Wietrzycka

Kasa Teatru
Marta Sobocińska
Mateusz Święcki

Marketing i PR
refresh pr
Justyna Truszkowska

Kontakt dla Mediów i PR
refresh pr
Joanna Czyżewska

Obsługa Graficzna
Dariusz Kamiński

Obsługa Portali Społecznościowych
Maria Ceraficka

Produkcja Filmów
Promujących Spektakle
Paulina Brygman
Krzysztof Królak

Fotografik
Jarosław Niemczak

Catering
Restauracja „Prosfera”

Bilety do kupienia:
Kasa Teatru, PKiN, Pl. Defilad 1
+48 22 656 72 22
+48 22 656 72 23
kasa@teatr6pietro.pl
rezerwacja@teatr6pietro.pl

www.facebook.com/teatr6pietro
www.teatr6pietro.pl

Właścicielem Teatru 6. piętro
jest Spółka ŻEBROWSKI & KORIN ProSkene

Eneea

KLER
CLASSICAL ELEGANCE

Teatr 6. piętro

jest pierwszym teatrem w Polsce,
który otrzymał **Certyfikat Rzetelności**

Certyfikat Rzetelności wydawany jest w ramach programu Rzetelna Firma. Jest to jedyny dokument świadczący o uczciwości i rzetelności płatniczej, potwierdzony przez Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA.

Zdobądź Certyfikat Rzetelności
Wejdź na www.rzetelnafirma.pl

Patronem programu Rzetelna Firma jest Krajowy Rejestr Długów Biuro Informacji Gospodarczej SA

Wielka premiera Konta Indywidualnego w Serwisie Ochrony Konsumenta!

Konto Indywidualne pozwala na:

- ✓ Sprawdzenie informacji o sobie w Krajowym Rejestrze Długów
- ✓ Sprawdzenie dowolnej firmy w Krajowym Rejestrze Długów
- ✓ Dopisanie dłużnika do Krajowego Rejestru Długów

Założ konto na: www.konsument.krd.pl

*Twoje decyzje
Twoja przyszłość*

Serwis Ochrony Konsumenta to internetowa platforma umożliwiająca dostęp do bazy informacji zgromadzonych w Krajowym Rejestrze Długów Biurze Informacji Gospodarczej SA.

i BLUES

CH Klif, ul. Okopowa 58/72, 01-042 Warszawa, tel. 22 531 48 62, 664 142 865 www.iblues.it

Partner Premiery:

Partner Spektaklu:

i BLUES

Partnerzy i Patroni Teatru 6. piętro

Sponsor strategiczny:

Partner technologiczny:

Patroni medialni:

Partnerzy:

Redakcja programu:
Sergiusz Sterna-Wachowiak

Projekt graficzny:
Dariusz Kamiński

Zdjęcia:
Jarosław Niemczak

Zdjęcia portretowe Anny Dereszowskiej, Jolanty Fraczyńskiej,
Cezarego Pazury i Michała Żebrowskiego
foto Marlena Bielińska
stanowią własność Teatru 6. piętro

W programie wykorzystano reprodukcje obrazów Francisca Bacona *Three Figures and Portrait* (1975)
i *Self Portrait* (1973) według: Michel Leiris, *Francis Bacon*, Ediciones Poligrafa, Barcelona 2008
oraz motywy rytualnych masek afrykańskich.

Wydawca:
Teatr 6. piętro

wyższy poziom Teatru